

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί ὑπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καί εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Φεβρουαρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 5

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἰαπωνίαν τοῦ Ἀστέρος (χαίρω πού σε γράφω τώρα τακτικά.) Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου (βεβαίως «καὶ τὸν ἔσχατο» καθίπερ καὶ τὸν πρότερον» ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἐκ τῶν πρώτων.) Ἀεροναυτοπολίαν, Φλοδοθὸν τοῦ Εὐξείνου ([Ε]) διὰ τὸ εὐγετέριον ποῦμα· δὲν εἶνε ἀνύχη νὰ σου εἶπω, διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ὅτι δέχομαι προθύμως ἢ το περὶ τὸν καὶ νὰ ἐρωτήσῃς;) Ἀσθιακὸν Ἀβῶνος (ἀτασπλόμα καὶ τὸν φίλον μας I. B. Ὅσον διὰ τὰς Ἀσκήσεις, δὲν εἰμπορῶ νὰ τὰς δεχθῶ, διότι ἐπέλλονται μετὰ τὸν Διαγωνισμὸν ὅμως εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς, καὶ μὲ ἄλλας, δὲν εἶνε προκρούτη νέος;) Γεώργιον Σ. Τσιουράτην (καταμαγευμένον μὲ τὰ ἐφετεῖνά ἔργα.) Τρεμοσθῆτον Ἀστέρι ([Ε]) διὰ τὴν ὥριαν καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν. Νάυτην τῆς Ναυαρχίδος (ἀποφύγου νὰ δημοσιεύω τοιαύτας Πληροφορίας, δὲν εἶνε ἔκαστα τὴν ἀρχήν, δὲν εἶνε εἰς τέλος μόνον· δύνασαι ὅμως νὰ ἐρωτήσῃς τοὺς καθυστερούοντας εἰς τὰς «Δημοσιεύσεις ἐπὶ πληρωμῇ» ἢ νὰ τοὺς γράψῃς δελτία τὰ ὅποια εὐχαρίστως διαβάζω.) Ἀβλάθιον (εὐχαριστῶ θερμῶς;) Δαφροστεφὴ Ναιάρον (τοῦ ἔστειλα τὸν Χάρτην τῶν Ἀδύσων.) Μαγικήν Εἰκόνα (σοῦ ἔστειλα τὸ ἔλλειπον φυλλάδιον.) Ἀρτανιάν ([Ε]) διὰ τὴν ὥριαν ἐπιστολήν τῆς ἀναμνήσεως.) Νουσταλὸν Ἑλληνα (ἔδουνα, πρὸς τὸ παρὸν, νὰ σοὺ ἀπαντήσω εἰς 8. τὴν ἐρωτήσῃς τῆς Φιλοδοσιακῆς Ἐνώσεως δὲ ἄσαι νὰ γίνῃς μέλος, ἀποστέλλων φρ. 2 εἰς τὸ γραφεῖόν μου μετὰ τῆς σχετικῆς ἐπιστολῆς ἕπε δὴ μὲνεις ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν ἀναλαμβάνω νὰ τὴν διαβιβάσω πρὸς τὸν κ. Σάμιον, τυμηματάρχη καὶ γραμματέα τῆς Ἐνώσεως.) Πυθαγόραν τῶν Σάμιων ([Ε]) διὰ τῆς ὥριαν ἐπιστολῆς.) Α. Μήτσον (σοῦ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ἄλλ' ὑποθέτω ὅτι ἡ φράσις ἐκείνη τῆς ἐφημερίδος· δὲν εἶχε πικρατικὴν ἔννοιαν· ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ εἰκόνη ἢ το παιδική ποῦ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου; δὲν το ἐσημείωσες;) Αἰγίαια ([Ε]) εὐγε, ἔκαμες πολὺ καλὰ καὶ τὰ γράφεις εὐμορφα.) Τηλέμαχον (ὁδὲν προσπαθῶ νὰ το ἐνθυμηθῶ.) Βάδερ Πάουελλ (αἰ ἐρωτήσεις ἀκατάλληλ· τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα καλόν.) Λαμμένην Εὐρυκίαν, (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα φυλλά· δὲν ἔχω λόγους νὰ σοῦ εὐχαριστήσω· σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου.) Νικόλαον Γρηγορόπουλον, Κυκλαδίτην, Πῶς μὲ λέγῃς, Βασιλέα τῶν Ναυτῶν (εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς τὰ δοκιμὰ σου, ἀφ' οὗ τὸσον ἐπιθυμῆς νὰ κοῦσῃς τὴν γνώμην μου.) Ροδόχρον Μηλέαν (δὲν ἔχω λέξεις νὰ σοῦ εὐχαριστήσω καὶ διὰ τὰς τὸσον ἐγκαρδίους εὐχὰς καὶ διὰ τὸ τὸσον πρόθυμον ἔσπαθώμα.) Ἀπόδοα τῆς Ἐρήμου, Ἑλλητικὸν Ἀεράκι (τ' ἀποτελέσματα ἐβράδυναν, δίδει αὐτὴν τὴν φορὰν διηγωνισθῆσαν πάρα πολλοί, ἔτυχαν δὲ καὶ αὐταί αἱ ἡμέραι, ποίμας μὲνεις πολὺ ὀλίγο; καιρός;) Ἐθνικὸν Ἰγυρον (ἔστειλα.) Κόκκυρα τῶν Τεμπῶν, (ἰδὲν δημοσιεύθῃ.) Κρατίζουσαν-Θάλασσαν (ὠραϊότατα τὰ ἐφετεῖνά σου δὴρὰ καὶ σε συχαίρω· τὸ καλὸν τὸ καναρινίκα πού το ἐβαλαύμισες! τὸ ἐλυπήθη πολὺ καὶ ἡ Κ. καὶ ἡ μου εἶπε... νὰ το βάλῃς ἐπὶ τὸ καπέλο σου.) Κάλυκα Ρόδου (χαίρω πού ἔγινες καλῶς, καὶ σοῦ εὐχαριστῶ πού μ' ἐθυμηθῆς ἐκ τῶν πρώτων.) Ἀνναρ Λαμπίρη (δὲν περὶ ἀρετῆς ἢ καλῆς διαθέσεως;) Φιλοσοφον Διογένην. ([Ε]) πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου· καὶ ἐρωτῶς ἂν θέλω νὰ μου γράψῃς; δικαίωμα σου καὶ χαρὰ μου.) Ἰωάννην Η. Κροσταλλίδην (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχὰς;) Ὡριανὰ (ἡ πρότασις σου θὰ ἐφαίνετο πολὺ βαρεῖα εἰς τοὺς φίλους μας· κἀννομεν, βλέπεις, τὸσφ πολλοὺς Διαγωνισμῶς, ὥστε μία τοιαύτη ἐπιβάρυνσις θὰ ἦτο ἀφόρητος· ἴσως ὅμως ἡ ἰδέα σου εἰμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ δι' ἑνα Διαγωνισμὸν— τοῦ Διηγῆματος π: χ'— καὶ θὰ το σκεπθῶ;) Πικραμένην Καρδοῦλαν Θωρακίτην (καὶ ἐγὼ σε ἀγαπῶ πολὺ, εὐτυχῆς διότι ἔχω τὸσον καλὸν καὶ ἐνθουσιώδη φίλον.) Νέ-

ον Ναύτην, Ἐσκαρὸν Δένδρον (ἡ συνδρομή σου ἐλίθη ἐγκαίρως· μὴ ἀνησυχῆς;) Χακίην Μαρμαρίταν (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ κάμῃς ὅτι εἰμπορεῖς διὰ τὸ ἐσπαθώμα, καὶ σοῦ εὐχαριστῶ ἐκ τῶν πρώτων.) Σερμῆν Κόρην (σοῦ ἔστειλα τὸ βραδέιον· νὰ μου φιλῆσῃς τὸν μικρὸν Πέτρον, τοῦ ὁποῖο τὰ λογάρια μ' ἐνθουσιάζουν.) Ἐλένην Χ. Μητησιάνου ([Ε]) πολὺ ὠραία τὰ λές, καὶ σοῦ εὐχαριστῶ διὰ τὴν τὸσον ἀγάπην· νὰ μου φιλῆσῃς τὸν μικρὸν Λυκούργον, τὸν ὁποῖον ἔστρελλοῦν ὁ Φασουλάκης— φαντάζομαι πόσον θὰ τοῦ ἀρέσῃ ὁ ἐφετεῖνός!— καὶ νὰ σοῦ γέσῃ ἡ νεογέννητον ἀδελφάκι, ἡ μικρούλα «Ἐκνήπιη» Νικ. Γ. Νικολοῦδην (ἔστειλα εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς κολακαστικὰς ἐκφράσεις;) Ἰνύργον τῆς Βαδὲλ (εὐχομαι φέτος τὰ εὐσημὰ σου νὰ εἶνε πολὺ περισσώτερα.) Ἀστροποταμίτην (ἔγω ὅμως δὲν το πιστεύω μετ' ὅλην τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἐνασχόλησιν, νομίζω ὅτι καὶ φέτος θὰ ἐμφανίσῃσαι συχνά· δίδει εἰς τὴν ἐπιστολήν σου βλέπω ἀκριτῶν τὸν καλιὸν ἐνθουσιάζων.) Κυκλαδίαν (εὐγε· ἔστειλα.) Φιλοπάτριδα Ἰάδα (λοιπὸν; πῶς σου φαίνονται τὰ ἐφετεῖνά μὴδιστορήματα; περιμένω.) Κράτερον, Γλυκύλαον Ἀπόδοα (σε συλλυπούμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς σου ἀδελφούλας· σοῦ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀμείωτον ἀγάπην.) Ἀποκρίτῃραν Εὐδοκίαν (τὸ ἔλαβα.) Λοίαν, Παρθενῶνα ὄχι· δὲν ἔγινε λάθος· ἀλλὰ πολλοὶ ἐγκριθεῖσαι Πνευματικαί Ἀσκήσεις δὲν ἐδημοσιεύθησαν, διότι δὲν ἔλαβον σειρὰν· ἐτελείωσε δὴλ. τὸ ἔτος πρὶν τελεωσῶσαν αὐταί μὰ ἢ το δυνατόν νὰ γεμίσω τὰ φύλλα μὰ Ἀσκήσεις, καὶ μάλιστα τοῦ αὐτοῦ εἴδους δια: δίδει δὲν εἶχα μόνον νὰ κάμω ἐκλογὴν, ἀλλὰ καὶ συνδυασμὸν.) Ἀστρο Ποταμίαν (δὲν δύνασαι νὰ ζητήσῃς ἀποζημίωσιν ἀπὸ τὸ ταχυδρομείον, ἀφ' οὗ δὲν ἦτο συστημένη ἡ ἐπιστολή· πολὺ δίκαια ὅσα γράφεις περὶ τῶν Ἀσκήσεων καὶ τὰ εἶπα χιλιάκις· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν μὰς ἀκούουν τί νὰ κάμω; εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ἐνθυμούμαι βλα ἀπέξω;) Ἐροθιάν Κασέλιαν, Ἰσημερίων τοῦ Κόμμων κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰανουαρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅποιο δὲν νὰ γράψωμαι τὰς λύσεις τῶν σὶ διαγωνισμῶν, πηλαῖται ἐν τῷ Ἰανουαρίῳ μὰς εἰς φανέλλους, ὡς ἕκαστος περιεχέει 3^{ον} φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1.

24. Αεξίγριφος
Ζῶν, ἀντωνυμία, καὶ ἐν ἀκρωτήριον
Κάμουν, μα δὲν το λέγω, εἶνε μυστήριον!
Ἐπιτάλι ἀπὸ τοῦ Κραμνιδόγατον

25. Συλλαβόγριφος λογοπαικτικὸς.
Ἄν θελήσῃς ἑνα φθόγγον νὰ ἐνώσῃς μ' εὐφροῖα
Ἐνά ἄσμα θὰ ἀκούσῃς ἢ θὰ ἰδῇς οἰκονομία
Ἐπιτάλι ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου τοῦ Σάμιου

26. Στοιχειόγριφος,
Βγάλε Ο καὶ βάλε Γ
Καὶ θὰ ἰδῇς μὲ τι γαλήνη,
Ἄπ' τὸ χῶμα τὸν θὰ βγῇ
Καὶ ἐν ὄνομα θὰ γίνῃ.
Ἐπιτάλι ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέου Ἑλληνοπόου

27. Περὸν.
Νάντικατασταθού οἱ ἀστερίσκαί καὶ αἱ στίγμαί
Ἄτα γραμμάτω, οὕτως
ὡστε νάναγνώσκωνται:
Καθέτως ἐνδοξὸς στρατηγὸς ἀρχαῖος, ὀρίωντιος ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος· δεξιὰ θηρίον καὶ ἀριστερὰ χώρα τῆς Εὐρώπης.

Ἐπιτάλι ἀπὸ τῆς Φουκακοθαλασσίας

28. Ἀναγραμματισμός.
Εἶμαι ὄρος τῆς Ἑλλάδος
Ὅπως ἔχω ἂν μᾶφισις.

Ἐν ἐπιρρημα ὁδὲ κάμῃς
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς.
Ἐπιτάλι ἀπὸ τῆς Πηνόουσης Καρδίας.

29-30. Κεκρυμμένα ὀνόματα.
Εἰς τὴν κατωτέρω φράσιν εἶνε κεκρυμμένα ἑ, μουσικὸν ὄργανον καὶ σύγχρονος μουσικὸς συνθέτης.
Μπάρπα Θεοδωρῆ-Μπάρπα Θεοδωρῆ,
Γιατὶ μᾶς κάμεις τὸ βαρὺ;
Ἐπιτάλι ἀπὸ τὸ Κεντρ.

31. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 = Χώρα τῆς Εὐρώπης;
2 3 4 5 = Ποτόν.
3 5 2 = Στοιχεῖον.
4 3 2 3 = Μέρος τοῦ σκελετοῦ.
5 2 = Ὅρα τοῦ ἔτους.
Ἐπιτάλι ἀπὸ τῆς Σ. Σταματίου

32. Πρόβλημα.
Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγεννήθη, ἡ μήτηρ μου εἶχε τὸ τρίτον τῆς τωρινῆς ἡλικίας τοῦ πατρὸς μου. Τὸ τρίπλάσιον τῆς ἡλικίας τοῦ πατρὸς μου ἴσοῦται τώρα μὲ τὸ πενταπλάσιον τῆς ἡλικίας μου, ἡ δὲ ἡλικία τῆς μητρός μου, πολυπλασιαζομένη μὲ τὸ δέκατον τῆς ἡλικίας τοῦ πατρὸς μου, ὑπερβαίνει τὴν ἡλικίαν μου κατὰ 300 ἔτη. Πῶσῳ ἔτων εἴμεθα;

33. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
Τὸ μεσαῖον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ πρῶτον πρὸ τοῦ μεσαίου τῆς δευτέρας, τὸ δευτέρον πρὸ τοῦ μεσαίου τῆς τρίτης, καὶ τὸ τρίτον πρὸ τοῦ μεσαίου τῆς τετάρτης, ἀποκειμένου ὅλων ἀγγέλμαχον:
1, πτηνόν. 2, κόσμημα. 3, γεωργικὸν ἔργαλειόν. 4, Κύριον ἀνδρῶν.
Ἐπιτάλι ἀπὸ τοῦ Λοῦου

34. Φωνηεντόλεπον
* κνρς - ν - κν - τς - κνς
Ἐπιτάλι ἀπὸ τοῦ Ἐνζολωρά.

35. Γρίφος.
τον ἢ ἦτ'
κάλλους ἢ α' τεραα, ἄνδρον, τεθῶν ι.
Ἐπιτάλι ἀπὸ τῆς Καρδίας ἀπὸ Πέτρον

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5^{ου}

395. Ἄκτιον (ἀκτῆ, ὄν.)—396. Ἀλέκτωρ-Ἐκτωρ.—597. Ἄργος.—Ἄργος.
398. ME NE- AA- OΣ 600. P AKH NE- A - POC AA AYΣ ΔA- POC K YMA OΣ H Σ AY

399. Ἀνέθῃ ὁ πρῶτος ἐπὶ τοῦ δευτέρου καὶ ὁ τρίτος ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων καὶ οὕτως ἐφάσαν τὰ κερχία.—601-605. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς τρυ, σχηματίζονται: τρυγγῶν, τρυφῶν, τρυγῆ, τρυφή, τρυπάρη.—606. ΘAYMAΣ ΠIΝΔOC (Θωπέια, Ἄπιον, ἸπΝος, Μίδας, Ἀπολλων, Σέσωστρις.)—607. Ὁ χρόνος εἶνε χρήματα.—608. Πονηρός ὁ μικρόνους.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜῃ.
[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὰς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, διπλασθὲ καὶ αἰ διπλασθῆσαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.—Τὰ πρὸς δημοσιεύσιν χειρογράφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐναντιώστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Ἰανουάριον μέχρι τῆς μεσημέρας τῆς Ἀντιέας τὸ θεαθεῖον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐκδομένου Σαββάτου, ἄλλως μόνον διὰ τὸ μετέπόμενον.]

Εὐχαρίστως ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια ἐκ πάσης πλεως. Ἡ Διεύθυνσις μου: κ. Ἰωάννην Ἀρξωτίου Χριστοφιδήν, εἰς Πειραιά. (Α. 9)

Pension Francaise — Δωμάτια καλῶς ἐπιπλωμένα, μὲ λαμπρὰν περιποίησιν, μετὰ ἢ ἄνευ τροφῆς, ἐνοικιάζονται εἰς τὴν ὁδὸν Κάνιγγος ἀριθ. 13 (Α. 10)

ΔΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

ΑΥΤΗ ΕΙΝΕ!

Αἱ λέξεις αὐταί αἱ ἡμισθεστοὶ καὶ κιντρινομένοι, τὸσον ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν ὅσον ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐγράφησαν ὑπὸ τῆς ἰδίας τοῦ χειρὸς. Ἀπαράλλακτος ὁ γραφικὸς τοῦ χαρακτήρη! Καὶ ἂν τῷ ἔμενεν ἀκόμη ἀμφιβολία, πᾶσα ἀμφιβολία ἐξηλείφθη, ὅταν εἶδεν εἰς τὸ τέλος τῶν γραμμῶν ἐκείνων μίαν ὑπογραφήν.— τὴν ἰδικήν του!

Ἀνέγνωσε καθαρῶς τὰς λέξεις: «Μένω μὲ ἀγάπην», ἐπειτα μερικὰς ἄλλας, τὰς ὁποίας δὲν κατώρθωσε νὰ ξεχωρίσῃ, καὶ ἐπειτα: «Ἀρχιδάδος Βώρκε», τὸνομα του! Τότε ἐπλησίασε τὸ χαρτίον εἰς τὸ ζώηρον φῶς τοῦ πολυελαίου, καὶ ἀνέγνωσε χωρὶς δυσκολίαν καὶ τὰς ἄλλας λέξεις, τὰς ὁποίας δὲν διέκρινε πρῶτα: Ὑπῆρχεν ἐν ὁ, ἐπειτα ἐν γράμμα σδυμένον, ἐπειτα ἐν δ, ἐπειτα ἐν ἡ δύο γράμματα σδυμένα. ἐπειτα ἑνα λ, ἐν ἄλλο γράμμα σδυμένον, ἡ κατάληξις ος καὶ ἡ ἀντωνυμία ος ος. . . Μὲ τί λέγει λοιπὸν; . . . Θεὸς μου! εἶνε δυνατόν; . . . Πλησιάζει ἀκόμη περισσότερο εἰς τὸ φῶς, καὶ τῶρα ὀλόκληρος ἡ λέξις τῷ παρουσιάζεται, ὡχρὰ μὲν, ἀλλ' ὄχι τὸσον ὡχρὰ, ὅσον ἔγινεν ἐξάφνα ἡ ὄψις τοῦ κ. Βώρκε. Ἡ λέξις ἦτο «ἀδελφός» καὶ ἡ φράσις ὅλη ἦτο αὕτη:

«Μένω μὲ ἀγάπην, ὁ ἀδελφός σου ΑΡΧΙΒΑΛΔΟΣ ΒΩΡΚΕ.»

Ὁ κ. Βώρκε ἐρρίφθη εἰς μίαν πολυθρόναν, διότι ἡ συγκίνησις του ἦτο τὸσον μεγάλη, ὥστε δὲν ἤμποροῦσε νὰ στέκεται εἰς τοὺς πόδας του. Ἐξήτασεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἐπιστολήν, ἐγύρισε τὴν σελίδα καὶ εἶδε τὴν ἡμερομηνίαν. Ἦτο γραμμένη πρὸ δέκα ἐτῶν, καὶ μερικαὶ λέξεις, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐφανέρωναν ὅτι περιέχει συμβουλὰς, παραλήψεις, καὶ συγχρόνως ἀνακοινώσεις περὶ τῆς ἰδίας του φοιτητικῆς ζωῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Δουβλίνου.

Ὁ κ. Βώρκε μόνον ἑνα ἀδελφὸν ἐγνώρισε, τὸν Δόνουγον, ὁ ὁποῖος ἔκαμε διαφόρους νεανικὰς τρέλλας, καὶ ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ὑπῆρξε διὰ τοὺς γονεῖς του—ἀποθανόντας πρὸ πολλοῦ,—ἀφορμὴ μεγάλων θλίψεων καὶ ἀνησυχίῶν. Διὰ πολλὰ χρόνια δὲν ἔδωσε κα-

νὲν σημεῖον ὑπάρξεως, καὶ ὁ κ. Βώρκε ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀποθάνῃ. Τὸν ἠγάπα τρυφερῶς, καὶ συχνὰ τὸν ἐνεθυμῆτο μὲ λύπην βαθεῖαν. Καὶ ἰδοὺ ὅτι τώρα, εἰς τὴν βαλίستان τοῦ κορασίου, ἀνεύρισκε τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε γράψῃ πρὸ δεκαετίας, διὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν ἀπόντα νὰ παραιτήσῃ τὰς τρέλλας του καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην,— καὶ τὴν ὁποίαν ἐπιστολήν, ὑπέθετεν ὅτι οὐδέποτε εἶχε λάβῃ ὁ ἀδελφός του.

Πῶς ἐξηγεῖτο αὐτὸ τὸ αἰνίγμα; Μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἐξηκολούθησε τὰς ἐρεύνας του καὶ ἀνεκάλυψε παλαιὸν σημειωματάριον, ἐφαρμένον ἀπὸ τὴν χρῆσιν καὶ ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, τοῦ ὁποίου ὅμως τὸ χρῶμα θὰ ἦτο ἄλλοτε κόκκινον. Τὸ ἐκτύπησε μὲ κατάπληξιν. Ὡς τὸ ἐνεθυμῆτο κάλλιστα! Ὁ ἴδιος τὸ εἶχε προσφέρει κάποτε εἰς τὸν Δόνουγον, κατὰ τὰ γενεθλιά του, ὅταν ἀκόμη ἦσαν καὶ οἱ δύο παιδιὰ. Ὡς, πόσον ζωηρῶς ἐνεθυμῆτο τὸ παιδρότατον καλλικάρει, εἰς τὸ ὅποιο τὸ εἶχε χαρίσῃ! Κ' ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ἀδελφός του εὐρίσκει τώρα ἐκεῖ ζωντανός, ἐνώπιόν του, ὅτι ἦτο ἡ ἴδια ἐκείνη στιγμή, καθ' ἣν τῷ ἐνεχειρίζε τὸ δῶρον τῶν γενεθλίων του... Ἐξαφνα ἤνοιξε τὸ σημειωματάριον καὶ εἶδε τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του, γραμμένον εἰς τὴν πρώτην σελίδα, μὲ τὸν παιδικὸν ἐκείνον καὶ ἀκατάστατον χαρακτήρα· ὁ ὁποῖος τοῦ ἦτο τὸσον γνωστός. Καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς: «Ὀνομάζομαι Δόνουγος Βώρκε, τὸ σημειωματάριον τοῦτο μοῦ ἀνήκει. «Καὶ τότε σὺν τοῖς ἄλλοις, μικροῖς τε καὶ μεγά-

«Καὶ τὴν ἐπανεφέρει τρέχων ὡς τὸ τραπέζι.» (Σελ. 38, στ. γ.)

αυτή τὸν ἐκολάρευε, δὲν εἶπε τίποτε. Ὁ Μὰκ-Ἀδάμ ἐφόρεσε τότε ἕνα σκούφον πανύψηλον, ἀπὸ δέρμα μαλλιαρόν, ποῦ θὰ ἐχωροῦσε μέσα του ὁλόκληρον οἰκογένειαν. Τοῦ ἔδωσαν ἀκόμη μίαν βλοῦζαν κόκκινην με χρυσὰ γαλόνια εἰς τὰ μανίκια, καὶ ἐφάνταζτο πλέον ὅτι εἶνε ὁ ὀραιότερος στρατιώτης τῆς Μεγάλῃς Βρεταννίας, καὶ κατὰ συνέπειαν ὄλου τοῦ κόσμου!

Καὶ ὁμῶς, ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγον ἔγινε μελαγχολικός. Τὸ κόκκινο ραβδί με τὸ χρυσὸ μῆλο ποῦ ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χέ-

«Δὲν τολμῶ νὰ εἶπω εἰς ποῖον μέρος τοῦ σώματός των τὰ ἐκτυποῦσε».

ρια του, — τὸ ἔμβλημα τοῦ νέου ἀξιώματός του, — δὲν ἦτο ἱκανὸν νάντικαταστήσῃ τὰ ξυλάκια τοῦ ταμπούρλου, καὶ ὁ Μὰκ-Ἀδάμ ἐπληττε φοβερὰ ποῦ ἦτο τώρα ὑποχρεωμένος νὰ διευθύνῃ μόνον καὶ νὰ ἡσυχάζῃ, ἐν ᾧ πρῶτα ἔκαμνε τόσον θόρυβον...

Ἐπῆγεν εἰς τὸν λοχαγὸν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ του ξαναδώσουν τὸ ταμπούρλο.

— Εἶσαι πολὺ ὑψηλός, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός· ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου δουλειὰ· πῆγαινε νὰ εὔρῃς τὸν συνταγματάρχη.

— Εἶσαι πολὺ ὑψηλός, εἶπε καὶ ὁ συνταγματάρχης. Ἐπειτα, συλλογίσου καὶ τί θέσιν κατέχεις ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συντάγματός μου, τὸ ὅποιον ἀκολουθεῖ τὸ λοφίον τοῦ σκούφου σου! Ἰστερ' ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου θέσιν, ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον ἔμπρός, ἡ ἰδική σου εἶνε ἡ πλέον ζηλευτὴ. Διατί δὲν ἐκτιμᾷς τὴν τιμὴν ποῦ σου ἐδώσαμεν;

— Τὴν ἐκτιμῶ, εἶπεν ὁ Μὰκ-Ἀδάμ, ἀλλὰ με στενοχωρεῖ. Ἦθελα ἀκόμη νὰ βαρῶ τὸ ταμπούρλο. Πῶς φαίνεσθε, συνταγματάρχα μου, ποῦ δὲν ἐκάματε ποτὲ ταμπουρλιέρης. Ἄν δὲν ἦταν αὐτό, θὰ ἦσθε καὶ σεῖς με τὴν γνώμην μου.

— Τί νὰ σου κόμω; εἶπεν ὁ συνταγματάρχης. Τελοςπάντων! Ἀφ' οὗ σοῦ ἀρέσῃ τόσον πολὺ, ἀφ' οὗ δὲν εἰμπορῆς νὰ κάμῃς διαφορετικά, σοῦ δίδω τὸ δικαίωμα νὰ πέρνῃς τὰ ξυλάκια τοῦ ταμπούρλου, ὅταν ἔχῃς ἀδειαν ἐξόδου ἢ περιπάτου... Ἄλλο τίποτε δὲν εἰμπορῶ νὰ σου κόμω. Καὶ ἔτσι, βλέπεις, παιδί μου, παραβιάζω τὸν κανονισμόν.

— Μὰ... συνταγματάρχα μου... ξυλάκια χωρὶς ταμπούρλο, τί νὰ τα κόμω;...

— Σιωπὴ! δὲν θέλω ἀντιλογίαις! διέκοψεν ὁ συνταγματάρχης, καὶ ἔκαμε μεταβολήν.

Καὶ τότε, ἰδοὺ τι φοβερὸν θέαμα εἶδαν οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἔκαμναν τὸν περιπάτον τους εἰς τὰς πλατείας καὶ εἰς τὰ πάρκα τῆς πόλεως:

Ὁ Μὰκ-Ἀδάμ, ἀφ' οὗ πολὺν καιρὸν ἔσπασε τὸ κεφάλι του νὰ εὔρῃ με τί τρόπον ἠμποροῦσε νὰ χρησιμοποίησῃ τὰ ξυλάκια... χωρὶς ταμπούρλο, ἔγινε σχεδὸν τρελός. Παρεμόνευε λοιπὸν τὰ μικρὰ παι-

διὰ τὰ ἄτακτα, ὅσα ἐνόουσαν νὰ περπατοῦν μονάχα των καὶ νὰ μὴ πιάσῃ τὸ χεῖρ τῆς μητέρας των ἢ τῆς νταντῆς των, τὰ ἀρπαξέ, τὰ ἔδενε μ' ἕνα λωρὶ ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ τα ἐκρεμοῦσεν ἀπὸ τὸν λαιμόν του, ἀπαράλλακτα ὅπως ἄλλοτε ἐκρεμοῦσε τὸ ταμπούρλό του!

Καὶ τότε. — πῶ, πῶ, τρομάρα τους! — με τὰ ξυλάκια, δὲν τολμῶ νὰ σας εἶπω εἰς ποῖον μέρος τοῦ σώματός των τὰ ἐκτυποῦσεν... Ἄλλὰ ὄχι βέβαια εἰς τὸ πρόσωπόν των. Ρρρρραταπλάν! πλάν! ραταπλάν!

Εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί φωνῆς ἔδωζαν τὰ δυστυχισμένα ἄτακτα παιδάκια!... Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμῶς αἱ μεγάλα ἀδελφὰ ἐπαίζαν ἡσυχὰ τὰς κούκλας των, καὶ ἀκολουθοῦσαν φρόνιμα τὸν πατέρα των καὶ τὴν μητέρα των.

Ἄλλὰ ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, ὅλα τὰ παιδάκια ἔγιναν φρόνιμα, καὶ εἰς ὅλην τὴν πόλιν ὁ ταμπουρλιέρης Μὰκ Ἀδάμ δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὔρῃ... οὔτε ἕνα ταμπούρλο! Κανένα παιδί δὲν ἐγύριζεν ἐξω μονάχο του. Καὶ τὰ παιδὶ ἄτακτα, μὲλις ἔβλεπαν ἀπὸ μακρὰ τὸν πανύψηλον σκούφον, ἔσπειδαν νὰ ὑπακούσουν καὶ νὰ πιάσουν τὸ χεῖρ τῆς νταντῆς των.

Ἀφ' οὗ εἶδε καὶ ἀποσιδῶν, ὁ Μὰκ Ἀδάμ ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του εἰς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητι, τὴν Βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας. Ἡ Βασίλισσα τὴν ἐδέχθη· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Μὰκ Ἀδάμ εἶχεν ὑπηρετήσῃ τὸν στρατὸν καὶ τὴν κοινωνίαν πολλὰ χρόνια, διέταξε νὰ του ἐγὰλουν σύνταξιν καὶ νὰ τον ἀφήσουν νὰ ζῆσθ' ὅπου ἤθελε.

Τότε ὁ Μὰκ Ἀδάμ ἐδιάλεξε μίαν μικρὰν καὶ ἡσυχὴν πόλιν τῆς Ἰρλανδίας. Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν παρέλειψε νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του. Ἀφ' οὗ ἐδιόρθωσεν ὅλα τὰ παιδιὰ, ἔγινε φανοκόρος καὶ ἀναπτέ τὰ φανάρια χωρὶς ξύλον — σημαντικὴ οἰκονομία ὕλικου διὰ τὸν δήμον!

Ἐπειτα τὸν ἐχρησιμοποίησαν εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον νὰ εὔστριξῃ τὰς καμηλοπαρδάλεις, διότι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος ἄνθρωπος ὑψηλότερος καὶ καταλληλότερος δι' αὐτὸ τὸ ἔργον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Ἐχω ἀδελφί μωρουδάκι
Ποῦ ἀκόμα δὲν μιλάει
Τὸ γλυκὸ του στοματάκι
Ἀδιάκοπα γελάει.

Ἐχει γαλανὰ ματάκια
Καὶ τετράξανθα μαλλιά,
Καὶ ροδένια μαγουλάκια
Ποῦ γεμίζω με φιλιὰ.

Κι' ἀπὸ χθὲς ἔχει ἀκόμα
Τὸ χρυσὸ μου τ' ἀδελφάκι
Ἐστὸ τρανταφυλλένιο στόμα,
Ἐνα κάτασπρο δοντάκι.

Τὴν καρδιά μου πλημμυρίζει
Ἄπὸ χθὲς τρελὴ χαρά,
Καὶ τὸ στόμα μωυρίζει
Ἰλικοτραγούδα φαιδρά:

— Τὸ μικρὸ μαργαριτάρι
Πῶχεις, φῶς μου, μέσ' ἐπὶ στόμα
Ἐχει πῶ μεγάλη χάρι
Κι' ἀπ' τ' ἀληθινὰ ἀκόμα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ «ΣΙΜΩΝ ΒΟΛΙΒΑΡ»

Ἀναβιβάζουσαν εἰς πεντακοσίας χιλιάδας τετραγωνικῶν χιλιομέτρων τὴν ἔκτασιν τῶν πεδιάδων τῆς Βενεζουέλας. Αἱ πεδιάδες αὗται, καλούμεναι ὑπὸ τῶν ἐντοπίων Ἰλάνας, εἶνε ὀριζόντιοι, ὀμαλοὶ, σχεδὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν ἐπίπεδοι. Μόλις ἐδῶ κ' ἐκεῖ σχηματίζουσι λοφίσκους ἢ λόφους, ὑψοῦμεναι μόνον παρὰ τὰς ὑψοφείας τῶν ὀρέων. Τὰς ἀπεράντους ταύτας ἐκτάσεις, πρασίνας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, κιτρίνας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας, διασχίζει τὸ μεγαλοπρεπὲς ἡμικύκλιον τοῦ Ὀρενόκου.

Ἐν τούτοις, ὅσοι τῶν ἐπιβατῶν τοῦ Σίμωνος Βολιβάρ ἐπέθυμον νὰ μάθουν περισσότερα περὶ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, ἠδύνατο νὰ ἐρωτήσουν τοὺς κ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίαν, πρωθίμους πάντοτε νάπαντοῦν εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ νὰ παρέχουν γεωγραφικὰς πληροφορίας ἀκριβεστάτας καὶ θετικὰς.

Ἄλλὰ τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι οἱ περισσότεροι δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσουν τίποτε περὶ Ὀρενόκου, διότι πολλὰκις εἶχον ταξειδεύσῃ δι' αὐτοῦ, ἄλλοι μὲν ἕως τὸ στόμιον τοῦ Ἀπούρη, ἄλλοι δὲ ἕως τὸν Ἅγιον Φερνάνδον τοῦ Ἀταβάπου.

Ἦσαν ὡσεπιτοπλεῖστον ἔμποροι, πραγματευταὶ, μεταφέροντες τὰς πραγματείας των εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἢ ἐξάγοντες αὐτὰς διὰ τῶν ἀνατολικῶν λιμένων. Τὰ ἐπιπρετέστερα τῶν ἐμπορευμάτων τούτων ἦσαν κακάον, δέρματα, ξυλεῖα, μέταλλα, βάμματα, καὶ τέλος ζῶα, διότι ἡ κτηνοτροφία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον ἔργον τῶν Ἰλάνων, τῶν διεσπαρμένων ἀνὰ τὰς πεδιάδας.

Ἡ Βενεζουέλα ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ζώνην τοῦ ἰσημερινοῦ. Ἡ μέση θερμοκρασία ἐδῶ περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν 20 καὶ 30 βαθμῶν τοῦ ἑκατονταβάθμου. Ἄλλ' εἶνε μεταβλητὴ, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς ὀρεινὰς χώρας. Μεταξὺ τῶν παρακτίων Ἀγδεων καὶ τῶν δυτικῶν, ἡ θερμότης λαμβάνει τὴν μεγαλύτεραν ἔντασιν, ἀκριβῶς δηλαδὴ εἰς τὰς χώρας αὐτάς, τὰς ὁποίας διασχίζει ἡ κοίτη τοῦ Ὀρενόκου, καὶ εἰς τὰς ὁποίας οὐδέποτε φθάνουσι αἱ θαλάσσιαι αὔραι, ἐμποδιζόμεναι ὑπὸ τῶν ὀρέων.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὑπὸ οὐρανὸν νεφοσκεπῆ, με ἀορίστους ἀπειλάς βροχῆς, οἱ ἐπιβάται δὲν ὑπέφερον ἀπὸ ζέστην. Ἐλαφρὸς ζέφυρος, ἀντιθέτως πνέων πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀτμοπλοίου, τοὺς ἐδρόσιζε καὶ τοὺς ἀνεζωογόνοι.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος, καθήμενοι εἰς τὸ πρυμναῖον κατὰστρωμα, παρετήρουν ἐδῶθεν κ' ἐκεῖθεν τὰς

ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Οἱ συνεπιβάται ἐφαίνοντο ἀρχετὰ ἀδιάφοροι πρὸς τὸ θέαμα τοῦτο. Μόνον ἡ τριάς τῶν γεωγράφων ἐμελέτα τὰς λεπτομερείας, συζητοῦσα με κάποιαν ζωηρότητα.

Βεβαίως, ἂν ὁ Παῦλος ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτοὺς. θὰ ἐλάμβανεν ἀκριβεστάτας πληροφορίας. Ἄλλ' ἀφ' ἐνός ὁ λοχίας, ζηλότυπος, ἄγριος, δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς κανένα ξένον νανοῖξῃ συνομιλίαν μετὸν ἀνεψιὸν του· ἀφ' ἑτέρου οὗτος δὲν εἶχεν ἀνάγκην κανενός, διὰ νάναγνωρίζῃ βῆμα πρὸς βῆμα τὰ χωρία, τὰς νήσους καὶ τοὺς ἐλιγμούς τοῦ ποταμοῦ. Κατε-

λεῖσταντον: τὴν ἔκθεσιν περὶ τῶν δύο ταξειδίων, τὰ ὁποία εἶχε κάμῃ ὁ γάλλος Σαφφανάιν, κατὰ διαταγὴν τοῦ γαλλικοῦ Ἰπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως. Τὸ πρῶτον, τῷ 1884, περιλαμβάνει τὰ κατὰ τὸν κάτω Ὀρενόκον, ἀπὸ τῆς πόλεως Βολιβάρης μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κάουρα, ὡς καὶ τὴν ἐξερευνησιν τοῦ σημαντικοῦ τούτου παραποτάμου. Τὸ δεύτερον, τῷ 1886—87, περιλαμβάνει ὁλόκληρον τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς Βολιβάρης μέχρι τῶν πηγῶν του. Ἐπειδὴ ἡ ἔκθεσις αὐτῆ τοῦ γάλλου ἐξερευνητοῦ ἦτο συντεταγμένη μετ' ἐκτάκτου ἀκριβείας, ὁ Παῦλος ἐλογάριαζεν ὅτι θὰ τῷ χρησιμεύσῃ μεγάλως εἰς τὸ δύσκολον τούτου ταξίδιον.

Εἶνε περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἐφωδιασμένος με ἀρκετὸν ποσὸν ἰσπανικῶν πιάστρων, θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλας τὰς δαπάνας τοῦ ταξειδίου. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν χρημάτων, δὲν ἠμέλησε νὰ συμπαράλαβῃ καὶ εἶδη ἀντάλλαγῆς, — φάρμακα, μαχαίρια, καθρέπτας, ὑαλικά διάφορα καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα, σκευὴ ἢ κομποτεχνήματα μικρῆς ἀξίας, — τὰ ὁποία θὰ διηκυλόταν μεγάλως τὰς μετὰ τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Ἰλιανέρων δοσοληψίας του. Τάντικείμενα ταῦτα ἐπλήρουν δύο κιβώτια, τοποθετημένα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπο-

σκευῶν, εἰς τὸ βάθος τοῦ θαλαμίσκου τοῦ λοχίου, παραπλεύρως εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ Παύλου.

Λοιπὸν, ὁ Παῦλος, μετὰ τὸ βιβλίον ἀνοικτὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, παρηκολούθει διὰ προσεκτικῶν βλέμματός τας δύο ὄχθας, τὰς ἀντιπαρερχομένας ὁλονέν. Εἶνε ἀληθὲς, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ συμπολίτης του Σαφφανάιν εἶχε κάμῃ τὸ ταξίδιον διὰ πλοιαρίου ἰστιοφόρου, διότι τότε ἀκόμη δὲν ὑπῆρχεν ἀτμόπλοιον οὔτε μέχρι τοῦ Ἀπούρη. Ἄλλὰ μήπως πέσαν τοῦ Ἀπούρη, ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ ἀνεψιὸς του, δὲν θὰ ἠναγκάζοντο

«Ὁ Παῦλος, μετὰ τὸ βιβλίον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν...» (Σελ. 41, στ. γ')

καὶ αὐτοὶ νὰ καταφύγουν εἰς τὸ ἴδιον πρωτογενὲς μέσον συγκοινωνίας, τὸ τόσο κοπιώδες καὶ ὀχληρὸν;

Τὴν πρωίαν, ὁ Σίμων Βολιβάρ διήλθεν ἐμπροσθεν τῆς νήσου Ὀροκοπίκης, τῆς ὁποίας αἱ φυτεῖαι ἐφοδιάζουσι ἐπαρκῶς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἡ κοίτη τοῦ Ὀρενόκου στενεύει μέχρις ἐνεάκοσίων μέτρων, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀποκτᾷ πάλιν πλάτος τριπλάσιον. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς σκοπιᾶς του, ὁ Παῦλος διεκρίνε καθάρως τὰ τὴν ἀπέραντον πεδιάδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὄλιγοι μεμονωμένοι λοφίσκοι ὑπῆρχον.

Πρό μεσημβρίας, τὸ πρόγευμα συνεκάλεσε τοὺς ἐπιβάτας, — περὶ τοὺς εἰκόνιν ἐν ὄλῳ, — εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ δύο του συνάδελφοι, πρῶτον κατέλαβον τὰς θέσεις των. Ὡς πρὸς τὸν λογιάν, ἐννοεῖται ὅτι ἐφρόντισε νὰ καθήσῃ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνεψιοῦ του, πρὸς τὸν ὁποῖον ὠμίλει μὲ κάποιαν τραχύτητα, μὴ διαφυγοῦσαν τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Μιγκέλ.

— Ἀπότομος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Γάλλος! εἶπε πρὸς τὸν παρακαθήμενον κ. Βαρίαν.

— Στρατιωτικὸς, αὐτὸ τὰ λέγει ὅλα! ἀπήτησεν ὁ κοματάρχης τοῦ Γουαβιάρη.

Εἶπομεν ὅτι ἡ περιβολὴ τοῦ Μαρσιάλῃ ἦτο ἀρκετὰ στρατιωτικὴ, ὥστε νὰ μὴ ἀπατάται κανεὶς περὶ τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Πρὸ τοῦ προγεύματος, ὁ λογιὰς ἐφρόντισε « νὰ ξεκλειδώσῃ τὴν ὄρεξίν του » μὲ ἀρκετὰς σπονδὰς ρακῆς γλυκανίστου. Ἀλλ' ὁ Παῦλος οὔτε ἡγάπα τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, οὔτε εἶχεν ἀνάγκην ὀρεκτικῶν καθήμενος δὲ πλησίον τοῦ θεῖου του, εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης, — ὅπου κανεὶς δὲν εἶχε τολμήσῃ νὰ λάβῃ θέσιν πλησίον του, διὰ τὸν φόβον τοῦ θεοῦ, — ἔτρωγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Τὸ κέντρον τῆς τραπέζης, ὡς καὶ τὸ κέντρον τῆς συδιαιλέξεως, κατεῖχον οἱ τρεῖς γεωγράφοι. Ἐπειδὴ ἦτο γιωστός ὁ σκοπὸς τοῦ ταξειδίου των, οἱ ἄλλοι ἐπιβάται ἐνδιεφέροντο πολὺ δι' ὅσα ἔλεγον, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ λογιὰς δὲν δυσσηρεστεῖτο, διότι ὁ Παῦλος τοὺς ἤκουε μετὰ περιεργείας.

Ὁ κατάλογος ἦτο πλούσιος, ἀλλὰ τὰ φαγητὰ καθὲ ἄλλο παρὰ ἐλεγκτῆς ποιότητος! Καὶ ὅμως θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς, ἂν καὶ κατὰ τὸ ἐπιλόπιον ταξειδίου διὰ τοῦ ἀνω Ὀρενόκου, δὲ εὑρισκαν νὰ τρώγουν ἔστω καὶ τοιαῦτα μπιφτεκία, τὰ ὁποῖα ἔμοιαζαν μᾶλλον μὲ καουτσούκ, ἔστω καὶ τοιαῦτα ραγού, πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγῆδη σάλτσαν κατακίτρινην, ἔστω καὶ τοιαῦτα πούλερικά, τραχύτατα καὶ ἀνοστότατα. Δι' ὅπωρικὰ εἶχον βανάνας ἐν ἀφθονίᾳ, εἴτε εἰς φυσικὴν κατάστασιν, εἴτε περιχυμέναν μὲ σιρόπιον, τὸ ὁποῖον τὰς ἔκαμεν τρέπον τινὰ γλυκίσια. . . Φωμί εἶχον ἀρκετὰ καλόν, ἀλλὰ φωμί ἀπὸ ἀραπόσταρον ἐννοεῖται. . . Διὰ κρασιὰ μὴν ἐρωτᾶτε καὶ κάκιστα καὶ ἀκριβιώτατα.

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ Σίμων Βόλιβαρ διήλθε πρὸ τῆς νήσου Βερναβέλλης. Ἐπὶ τῆς κοίτης τοῦ Ὀρενόκου, παραφορτωμένης ἐδῶ ἀπὸ νήσους καὶ νησίδας, ὁ ροῦς ἐστένευε, καὶ ὁ τροχὸς ἔπρεπε νὰ κτυπᾷ τὸ ὕδωρ μὲ διπλασίαν ταχύτητα, διὰ νὰ κατανικᾷ τὴν δύναμιν τοῦ ρεύματος. Εὐτυχῶς, ὁ πλοίαρχος ἦτο ἐμπειρότατος, καὶ οὐδεὶς φόβος ὑπῆρχε προσαράξεως.

Κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευράν, ὁ ποταμὸς ἐσχηνάτιζε πολυαριθμοὺς κόλπους μὲ ὄχθας κρημνοειδεῖς καὶ καταφύτους, προπάντων παρὰ τὸ μικρὸν χωρίον Ἀλμασέον, ἀποτελούμενον ἐκ τριακοστίδας οἰκίσκων, ὡς ἦτο καὶ πρὸ ὀκταετίας, ὅταν τὸ εἶδεν ὁ Σαφφανζών. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐξέβαλλον εἰς τὸν ποταμὸν μικρά τινα παραποτάμια, ὁ Βάρης, ὁ Λίμας, παρὰ τὰ στόμια τῶν ὁποίων ἔβαλλον ἀφθονα κοπάια, — δένδρα, τῶν ὁποίων ἡ ρητίνη εἶνε πολυτίμος, — καὶ φοινίκες. Πανταχόθεν δὲ ἀνεφαίνοντο ἀγέλαιπιθήκων, τῶν ὁποίων τὸ κρέας, φαγώσιμον, εἶνε πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὰ δερματοειδῆ ἐκεῖνα μπιφτεκία τοῦ προγεύματος.

Τὸν διὰ τοῦ Ὀρενόκου πλοῦν δὲν καθιστοῦσι δυσχερῆ μόνον αἱ νῆσοι. Καὶ σκόπελοι κινδυνώδεις ἀνακύπτουν ἀποτόμως ἐν τῷ μέσῳ τῶν στενῶν. Ἐν τούτοις ὁ Σίμων Βόλιβαρ κατόρθωσε νὰποφύγῃ πᾶσαν σύγκρουσιν, καὶ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, ἀφ' οὗ διήνυσεν εἰκοσιπέντε ἕως τριακόντα λεύγας, ἤραξεν εἰς τὸ χωρίον Μοϊτάκου, ὅπου καὶ θὰ διενυκτέρευε: διότι δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ ἐξακολουθῆσῃ τὸν πλοῦν διὰ νυκτός, τὴν ὁποίαν ἡ παρουσία πυκνῶν νεφῶν καὶ ἡ ἀπουσία τῆς σελήνης θὰ ἔκαμνον σκοτεινοτάτην.

Τὴν ἐνάτην ὥραν, ὁ λογιὰς Μαρσιάλῃς ἐσκέφθη ὅτι ἤλθεν ἡ στιγμή τῆς ἀναπαύσεως, ὁ δὲ Παῦλος δὲν ἠθέλησεν νὰπέιθῃ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ θεοῦ του.

Κατήλθον λοιπὸν εἰς τοὺς θαλαμίσκους των, κειμένους εἰς τὸ δεύτερον πᾶτωμα τοῦ προσθέτου περιπτέρου, πρὸς τὴν πρύμνην. Ἐκαστος τῶν θαλαμίσκων περιεῖχεν ἀπλὴν ναυτικὴν κλίνην, μὲ σκεπάσματα ἐλαφρότατα, ἀλλ' ἐπαρκῆ διὰ τὰς τροπικὰς ἐκείνας χώρας.

Τὸ παιδίον εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ἐξεδύθη καὶ κατεκλήθη τότε δὲ ὁ λογιὰς ἤλθε καὶ περιέκλεισε τὴν κλίνην μὲ τὴν κουνουπιέραν, — προφυλακτικὸν ἀπαραίτητον κατὰ τῶν αἰμοδιψῶν ἐντόμων τοῦ Ὀρενόκου. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐπιτρέψῃ οὔτε εἰς μίαν τῶν κατηραμένων ἐκείνων σκνιπῶν νὰ προσβάλῃ τὸ δέρμα τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ὅσον διὰ τὸ ἰδικόν του δὲν τον ἔμελε, διότι ἦτο ἀρκετὰ τραχύ ὥστε νὰψήφῃ τὰ κεντήματα, — ἄλλως τε αὐτὸς θὰ ἠμόνετο κρατερῶς!

Μετὰ τὰ προφυλακτικὰ ταῦτα μέτρα, ὁ Παῦλος ἐκοιμήθη μὲ ὄρεον ὅφιν ὡς τὸ πρῶν, μεθ' ὅλας τὰς μυριάδας τῶν ἐντόμων, τὰ ὁποῖα ἐβομβοῦσαν τριγύρω εἰς τὴν κουνουπιέραν.

Τὴν ἐπαύριον, λίαν πρῶν, ὁ Σίμων Βόλιβαρ ἐξεκίνησεν, ἀφ' οὗ πρῶτον κατὰ τὸ πλῆρωμα ἐπεδίβασε καὶ συνεχῶς ἔπρεπε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα εἶχαν προετοιμάσῃ ἐπὶ τούτῳ οἱ ὑλοτόμοι τῶν παραποταμιῶν δασῶν.

Εἰς ἓνα τῶν δύο ὁρμῶν, τῶν δεξιᾶ καὶ

ἀριστερᾶ τοῦ Μοϊτάκου, εἶχε σταθμεῦσιν τὸ ἀτμόπλοιον. Μόλις δ' ἐξέπλευσεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὁρμον, τὸ γραφικὸν σύμπλεγμα τῶν οἰκίσκων — κέντρον σημαντικὸν ἄλλοτε ἰσπανῶν ἱεραποστόλων, — ἐξηφανίσθη ὅπως ἀπὸ μίαν καμψὴν τῆς ὄχθης.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τὸ ἀτμόπλοιον ἐπέρασε πρῶτα ἀπὸ τὸ χωρίδιον Σάντα-Κρουζ ("Ἅγιος Σταυρός) — ἀθροισμα εἰκοσάδος καλυθῶν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης. — ἔπειτα ἀπὸ τὴν νῆσον Γουαναρές, σταθμὸν ἄλλοτε ἱεραποστόλων, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν νῆσον Δέλ-Μουέρτο.

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἔλειψαν πάλιν τὰ ἰσχυρὰ καὶ ταχέα ἐκεῖνα ρεύματα, τὰ σχηματιζόμενα εἰς τὰ μέρη ὅπου στενεύει ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὰ ὁποῖα, τὸσον κοπιαστικὰ καὶ κινδυνώδη διὰ τὰ ἰστιοφόρα πλοιάρια, ὁ Σίμων Βόλιβαρ ὑπερέκαμπε, διπλασιάζων τὴν δύναμιν τῶν μηχανῶν του. Οὕτως ἀκόπως καὶ χωρὶς μεγάλην καθυστέρησιν διήλθεν ἀπὸ τρία ἢ τέσσαρα στενά, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ Στόμα τῆς Κολάσεως, τὸ ὁποῖον ὁ Παῦλος ἐδείξε πρὸς τὸν Μαρσιάλῃν, εὐθὺς ἄμα ἐπέρασαν τὴν νῆσον Ματαπάλκον.

— Ὅστε λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ λογιὰς, τὸ βιβλίον τοῦ πατριώτη μας συμφωνεῖ μὲ ὁ, τι βλέπομεν, καθὼς περνᾷ ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη ὁ Σίμων Βόλιβαρ;

— Συμφωνεῖ εἰς τὴν ἐντέλειαν, θεῖέ μου. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι εἰς εἰκοσιτέσσαρες ὥρες βλέπομεν ὁ, τι ἔβλεπεν ὁ Σαφφανζών εἰς τρεῖς καὶ τέσσαρες ἡμέρας. Ἀργότερα ὅμως, ὅταν θάφισωμεν τὸ βαπόρι καὶ θὰ πάρωμεν τὰ καϊκάκια τοῦ μέσου Ὀρενόκου, θάργουομεν καὶ ἡμεῖς ὅσον ἀργούσε κ' ἐκεῖνος. Ἀλλὰ τί μας μέλει! ἀρκεῖ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν πληροφορίας θετικωτέρας.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιον! ἀδύνατον νὰ ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ ὁ συνταγματάρχης μου χωρὶς νὰ ἄφισεν ἴχνος!.. Καὶ ἐπὶ τέλους θὰ μάθωμεν εἰς ποῖο μέρος ἐστὶσε τὴ σκηνή του. . . Ἐ, καὶ μὴ φορὰ νὰ τον βροῦμε! Φαντάσου ὅταν θὰ πέσης ἔστη ἀγαλλία του. . . φαντάσου ὅταν θὰ μάθῃ. . .

— Ὅτι εἶμαι ὁ ἀνεψιὸς σου!.. συνεχῶς πληρωσεν εὐθὺς τὸ παιδίον, φοβηθὲν μήπως διαφύγῃ καμμία ἀκριτομυθία ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δῆθεν θεοῦ του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΕΒΕΝΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Τὴ χαρὰ καὶ τὴν ὑγεία
Μὰς χαρίζει ἡ φιλεργία
Ὡς κ' αὐτὸς ὁ νοῦς τ' ἀνθρώπου
Ψυχογυῖα εἶνε τοῦ Κόπου!
I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΕΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ: — Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἐκαστῶν εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας, (καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ) συναχθησόμενον ποσοῦ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλαχοῦ Σχολεῖα τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίδας. Αἱ εἰσφοραὶ, ἐξ οἰοῦντο ποσοῦ, δεκταὶ καὶ εἰς γραμματῆσθμα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.]

ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν . . .	Δρ	471,—
Ἀρχιναύαρχος Εὐρυδιόδης . . .	"	1,65
Κοπητῆς Κύνου . . .	"	1,—
Μελαγχροῖν Ἑλληνίς . . .	"	1,—
Ἀνώνυμος ἐξ Ἀθηνῶν . . .	"	1,—
Ἀνώνυμος ἐκ Σουλκάστρου . . .	"	2,—
Γαλλικὴ Ναυαρχία . . .	"	—,20
Στέλλα Σ. Μιτάκη . . .	"	1,—
Ριγγίνα Σ. Μιτάκη . . .	"	1,—
Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης . . .	"	1,—
Δαρυστοφῆς Ναυαρχος . . .	"	1,—
Νοσταλὸς Ἑλλην (1,15+1,60) . . .	"	2,75
Κλεονίκη Ν. Πασσιούρα . . .	"	1,30
Χιακὴ Μαργαρίτα . . .	"	1,60
Κυκλαμιά . . .	"	1,—
Λευκὴ Μαργαρίτα . . .	"	—,60
Δ. Ρ. ἐκ Σμύρνης . . .	"	1,—
Ἄνθος τοῦ Μαῖου . . .	"	1,—
Φιλόπατρις Ἰὰς . . .	"	1,60
Μαρία Γ. Μιχαηλίδου . . .	"	1,60
Περικλῆς Δ. Σκέφης . . .	"	1,—
Ἀνδρέας Δ. Σκέφης . . .	"	1,—
Ἑλένη Σ. Καίρη . . .	"	1,—
Κρητικὸν Κεστανον . . .	"	1,—
Γεράσιμος Δ. Δασκαράτος . . .	"	1,—
Μαραμένον Φύλλον . . .	"	1,—
Ζωηρὰ Φλόξ . . .	"	1,35
Ἐν ὄλῳ μέχρι 28 Ἰανουαρίου Δρ.		501,65

ΕΠΙΜΕΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. — Ἡ Διάπλασις εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας τοὺς ἀνωτέρω, οἱ ὁποῖοι ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ σταλῶσιν τὸν ὁβολὸν των ὑπὲρ τοῦ Ταμεῖου τῶν Ἀπορῶν. Χάρη εἰς αὐτοὺς ἐφάρσασεν καὶ ὑπερέβηεν — τέλος πάντων! — τὰς 500 δραχμάς. Δὲν μείνει τώρα, παρὰ νὰ τοὺς μιμηθῶν καὶ οἱ λοιποὶ συνάδελφοί των, στέλλοντες καὶ αὐτοὶ ἀπὸ μίαν δραχμὴν, ὅχι περισσότερον, ὑπὲρ τοῦ Ταμεῖου. Διὰ τοὺς νέους μάλιστα συνδρομητὰς παρουσιάσεται εὐκαιρία νὰρχίσουν τὴν ἐν τῇ Διαπλάσει δρᾶσιν των μὲ μίαν καλὴν καὶ ἀξέπαινον πρᾶξιν, μὲ μίαν εὐεργεσίαν. Ἐμπρός!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἐρσθρὰ Καμέλια ἔλεγε πρὸς φίλην τῆς, ἐν ᾧ κατεγίνοντο μαζὶ εἰς κατασκευὴν χιονοσφαιρῶν: — Τί κρίμα, καίμενη, νὰ μὴ χιονίξῃ τὸ καλοκαίρι! Ὅθ' ἐπιάναμε τότε τὰ χιόνια! χωρὶς νὰ κρυθώμεν! . . .

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Καρχαρία τοῦ Φαλέρου.

— Εἶδες, Τότη, πῶς ἔτρεχε ὁ σιδηρόδρομος; Γιατί ἀρά γε; Καὶ ὁ Τότης μετὰ μικρὰν σκέψιν: — Φαίνεται πῶς θὰ ἔρριψαν κανένα γράμμα κατεπεῖγον εἰς τὸ γραμματοκίβητον. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Βύδεν Πάουλλ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΩΤΟΣ - πρῶτος ὁ Λέων τῆς Θαλάσσης.

Φίλος μου ἀπὸ τοὺς νέους — ἔσπευσε νὰ μου γράψῃ ἑθουσιωδῶς περὶ τῆς Ἀγγελίας τοῦ κ. Φαίδωνος, λέγων ὅτι θεωρεῖ καθήκον του νὰ ἐγγράψῃ συνδρομητῆς ὄχι μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους. — Ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν φιλοδοξίαν νὰ μου γράψῃ πρῶτος δι' ἅλα τὰ ζητήματα (καὶ συνήθως καθε Σάββατον βράδου λαμβάνω τὰς ἐπιστολάς του, καὶ τὴν ἑπομένην προελήθη ἀπὸ τὸν Λέοντα τῆς Θαλάσσης καὶ δι' αὐτὸ ἔρχεται δεύτερος, ἢ μᾶλλον πρῶτος. . . ἐπιλαχῶν. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ὅμως εἶνε ἐνθουσιωδестаτή. «Θὰ χαλάσω τὸν κόσμον διὰ τὸν ἀγαπῆτόν μου κ. Φαίδωνα, — μου γράφει — ἄς εἶμαι μικρὸς, δὲν πεῖραξί: θάποκτησῶ τώρα τὸ βιβλίον, θὰ τὸ βάλω εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου μὲ τὸν ὄνομά μου, ὡς ἐνθύμησιν πρὸς φίλους μου ἀπὸ τώρα (πῶ ἐν τὸ πιστεύω) τὸ ἀναγνώσκω ἀργότερα. Ἐπειτα θὰ ἐγγράψω συνδρομητὰς ὅσους μεγάλους γνωρίζω: τοὺς θεοὺς μου, τοὺς ἐξαδέλφους μου, τοὺς φίλους μας ὅλους. Εἶμαι εὐτυχής, Διάπλασις μου, διότι μαζὶ δίδεται εὐκαιρία νὰ ἐκφράσω τὴν ἀγάπην μου καὶ τὸν θαυμασμὸν μου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα ὄχι μόνον μὲ λόγια. Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κάμουν ὅλοι οἱ φίλοι σου, ὅλοι οἱ ἀναγνώσται τοῦ κ. Φαίδωνος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τόσα ἔτη, ἀκούρατος καὶ ἀνεξάντλητος, μὰς παρέχει, εἴτε μὲ τὸν ὄνομά του εἴτε μὲ τὸ ψευδώνυμόν του, τὴν ἐκλεκτοτέρην πνευματικὴν τρῶφην.»

Μὰ τί εἶνε αὐτὰ πού γράφεις; Ἐρσθρὰ Καμέλια; Πῶς θὰ δώσω τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς ἄλλην, ἀφ' οὗ θὰ εἶσαι συνδρομητρία καὶ φίτος; Ἄ, μὴ, Θεὸς φυλάξῃ. Σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὴν σημείωσιν τῶν Εὐσήμεων. Πάντα σου τακτικῆ σὺ καὶ εὐπειθῆς. Μερικοὶ ὅμως, οἱ ὁποῖοι δὲν μου ἔστειλαν ἀκόμη, ἄς μάθουν ὅτι ἂν δὲν τὸ κάμουν ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνός, τρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ μὴ ἀναφερθῶν εἰς τὰποτελέσματα. Ἀρσενιαν [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολῆν εἰς τὴν ὁποίαν μου περιγράφεις τοὺς ἀγῶνας σου διὰ τὸ ξεσπάθωμα Τί κρίμα νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω ὀκλήρην, διὰ νὰ ἰδοῦν καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου πῶς ξεσπαθῶν, πῶς ἐργάζεσθαι κανεὶς ἄμα θέλῃ, πῶς κατορθῶναι νὰ πείθῃ καὶ νὰ προσηλυτίξῃ, πῶς νικᾷ δύο νίκας εἰς μίαν ἡμέραν, εἰς μίαν σχεδὸν ὥραν. . . Σοῦ ἔστειλα ὅ, τι ἐζήτησες, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ εἴπῃς εἰς τοὺς νέους μου φίλους ὅτι χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν των.

Ὅταν δὲν μου γράψῃ ἡ Ἐρσθρὴν Ἑλληνοπούλα, νομίζω ὅτι στερεῖ τὸν ἑαυτὸν τῆς τὴν ὀρειοτέραν καὶ ὀρειοματῆραν τῶν ἀσολιῶν. Καὶ ὅμως ἔκαμε τόσον καιρὸν νὰ μου γράψῃ, χωρὶς νὰ θέλῃ βέβαια, — ὅπως καὶ ἐγὼ ἔκαμα ἄλλον τόσον νὰ τῆς ἀπαντήσω, χωρὶς νὰ θέλω διότι ἡ ἐπιστολὴ τῆς, ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος, ἄργησε νὰ πάρῃ σειράν. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι δὲν θὰ θυμώσῃ δι' αὐτὸ καὶ θὰ μου ξαναγράψῃ. Ἐπιτετυμένη Σιγαπῆς (Π. Τ.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Ἀταβύριον Ρόδου [Ε] διὰ τὴν ὥραν πρωτοχρονιάτικῃν ἐπιστολῆν, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀργησὰ νὰ λάβω. Ὅλοι οἱ συνεργάται μου σ' εὐχαριστοῦν καὶ ἰδιαιτέρως ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις. Ναί, ὁ «Θαυμάσιος Ὀρενόκος» δὲν εἶνε διό-

λου κατώτερος τῆς «Σφηγὸς τῶν Πάγων» καὶ τοῦ «Καίσαρος Κασκαμπέλου». Θαύμα αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ μὲ νεανικὴν ζωρότητα καὶ φαντασίαν, ἐν ᾧ εἶνε τόσον γέρον, 73 ἐτῶν φαντάσου!

Σοφὴ Πιττακέ, πληρώνετε ἐπὶ δραχμάς τὸ ἔτος ἢ ὀκτὼ φράγκα ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, διὰ νὰ λαμβάνετε ἐν φυλλάδιον ὀκτασελίδιον τὴν ἑβδομάδα, δηλαδή 52 φυλλάδια τὸν χρόνον, δηλαδή ἓνα τόμον ἀπὸ 416 σελίδας, ἐκτὸς τοῦ Πίνακος τῶν περιεχομένων. Ὅ, τι ἄλλο προστίθεται, εἶνε ἰδική μου παραχώρησις, δῶρον πρὸς τοὺς συνδρομητὰς. Ὁ περυσινὸς τόμος εἶχε 444 σελίδας, ἐκτὸς τοῦ Πίνακος καὶ τοῦ ἐξωφύλλου ἄς ἐχάρισα δηλαδή 28 σελίδας. Καὶ ἀντι νὰ μ' εὐχαριστήσῃς δι' αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔγινε ἴσων πολὺ ὅσον φέτος, παραπονεῖσαι διότι τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ ἔτους ἦτο ἴσων. Μὰ εἶνε δίκαιον αὐτὸ; Δὲν το πιστεύω. . .

Ὁ φίλος μου Πῶς - μὲ ἔλεγε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, μὴ συνιστᾷ ἐν πτωχῶν καὶ φιλοφροσύναν παιδικῶν, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμᾷ πολὺ νὰ γίνῃ συνδρομητῆς μου, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὰ μέσα. Θὰ ἔκαμνε πολὺ καλὴν πρᾶξιν ὅπως ἀπὸ τοὺς πλουσίους φίλους μου μὴ ἔστειλεν 8 φράγκα διὰ νὰ τὸ ἐγγράψω.

Νέε μου φίλε, Πέτρε Συμεωνίδη, τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ζητεῖς, ἀνήκει εἰς ἄλλον. Διὰ τὰς Ἀσκησεις πρέπει νὰ συμμορφώσῃς μὲ τὸν Ὀδηγόν.

Φίλε μου Δῆμος Π. λυποῦμαι πῶς δὲν εἰμφορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ἀρκετὰ καλὴ ἡ Ἐλεμωσύνη ἀλλ' ὄχι καὶ ἀξία δημοσιεύσεως. Ἄν καταγίνῃς καὶ γράψῃς καλλίτερα, τότε μάλιστα, καὶ νὰ σε παρακαλέσω.

Ἄϊζά (Μ. Α.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Ἐνα, (ὁ Ἐνας, γενικὴ τοῦ Ἐνα), δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Λευκὸν Τάεινθρον (Κ. Δ. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα) Ἀγρολόουδον τῆς Ἀρόρου (Ε. Δ. αὐτὸ ὡς συντομοτέρων) Κάβο-Κόρακαν (Χ. Φ. Ω. σοῦ ἐξέλεξα ἀπὸ τὰ προτιμώμενα) Ἐαρινὸν Ἀρωμα (Μ. Μ. βεβαίως θὰ ἐχάθῃ ἡ ἄλλη σου ἐπιστολή, ἀφ' οὗ δὲν σου ἀπήντησα) Ἀρθιμιμένη Ἀνγαριὰν (Μ. Ι. χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου ἐκλέγω τὸ πρῶτον) Πρωκωμιαίαν τῆς Χίον (Δ. Τ. αὐτὸ ἐγκρίνω) Ἀτίθασσον (Ε. Γ. σχετικῶς μ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικού δραχ. 7.— Εξωτερικού φρ. χρ 8
Δι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Οδός Πατησίων, αριθ. 11 Β, παρά τὰ Χανταβία

Περίοδος Β'—Τόμ. 8ος

Έν Αθήναις τὴν 10 Φεβρουαρίου 1901

Έτος 23ον.—Αριθ. 6

Γάτριον—ή Αηδών της Έρμιου με τον Άγρολογιώτατον—ο Έρμις με την Βασίλειδα της Έρμιου, Βροχρόν Νέφος και Αηδών της Έρμιου—ο Ισημερινός του Κόσμου με Σέλενον τον Κεραυνόν, Πρίγκιπα της Μαγνησίας και Διοπεροφοροδοσάν—ο Λόκιος με τον Αργαλιάν, Κεντρί και Πειραικήν Αδραν—ή Παιδική Χαρά με την Αμυδράν Αμύβην και Πληουραή Σελήνην—ο Παρθενόν με την Μαγικήν Εικόνα (διά νανταλλάξου και τὰ δόματα των), Χρυσό Φαράκι και Πρίγκιπα της Μαγνησίας—ο Απόγονος του Νέστορος με την Ζουλέικαν, Ηθαγόρα τον Σάμιον και Έθνικόν Έγνον—το Έλληνικόν Έδαφος με τον Ήλιον της Αήτης, Μεγεθεόβιο Μπουκετάκι και Ασπρο Αραπάκι—ο Άγγελος της Ευτυχίας με την Ναυτοπούλαν της Άνδρου και Πρίγκιπα της Μαγνησίας—ή Κοπηλιάτις Κόθρου με την Καταρομάλλαν, Άγγελο της Ευτυχίας και Υπερήφανον Λέοντα—ο Ψόριον με την Προσμυλή Ανάμνησιν, Α ποστύσαν Έλπίδα, Βοσζιοπούλαν της Δίρρης και Φιλέμμον Τρυφόντα—ή Χιακή Μαργαρίτα με το Άνθος του Ζαπτείου, Διοπεροφοροδοσάν, Φώδρον Μίγδον και Ταυρατίνον της Ταροακώρης—ή Μέλλουσα Καλόγηρα με το Παροατούλι—ή Μυστική Φωνή με το Κρητικόν Κάστανον—το Τρομοσθόν Αστέρι με τον Παρθενόνα (το οποίο ζητεί και τάρχη), Γωρικὴν Ακτὴν και Ιόνιον Νήσον—ή Αηδών της Ανοίξεως με το Πετηνόν της Έρμιου, Αποκτείναν Έλπίδα και Ήλιον της Αήτης—το Ζικ Ζακ με την Γωρικὴν Ακτὴν, Χωτοπούλαν, Βίγλαν, Δάφνην και Ένδοξον Φαριανήν—ή Περθόσα Καρδιά με τον Βασίλειά του Κατέρου (το οποίο ζητεί και το δόνομα)—ή Αδρα της Κερκύρας με τον Τυρβόνα, Πένθμον Κοπάρισον (ὄν ζητεί τα δόματα), Στεναγμόν του Άνέμου και Φασοροίχουσαν Θάλασσαν—ο Λεοπάραλις με την Ποιμενίδα της Δίρρης, Μικρόν Γλαπέα και Κόρην του Αάλα (ὄν ζητεί τα δόματα)—ή Μαργαριτοφόρος με τον Αύγερινόν, Τρομοσθόν Αστέρι και Φώδρον Απολλόνα—ο Νοσταλγός Έλληνα με το Ρόδον της Αήτης, Λουδοδί του Βουνοῦ, Μικροδάφνην και Νύμφην του Αζλαντικού—ή Έλληνική Φουσταρέλλα με την Χιονοσκαπή Δίρρην, Ραγισμένο Βάσο, Χρυσοφόρον Φλέβα και Αργυράν Συρίκτραν.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή διάπλασις προς τους φίλους της: Μαγνημένον Δάσος (δὲν ἀμφιβέλλω διὰ αὐτὴν ἐνέργειάν σου ἢ σφαιροῦν ὑπὸ ἐπιτυχίας εἶνε λοιπὸν ἀνώτερα πολὺ ἀπὸ τὰ περυσινά, τὰ ἐφετεινά μυστοτομήματα;) Άνθος τοῦ Μαῖου (ἔστειλα ἔχω ἀκόμη ὀλίγους συνδρομητὰς εἰς τὴν πόλιν σου; ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖτε ἀρὰ γὰρ νὰ διπλασιασθῆτε; δυσκόλον εἶνε καθένας νὰ ἐγγράψῃ ἀπὸ ἄλλου ἑνα;) Ταυρομάχρον (ὑποθέτω ὅτι ὁ ἀδελφός σου, ὡς γεωπόνος, δὲν θὰ δυσκολευθῆ νὰ εὕρῃ θέσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὁ περὶ οὗ μ' ἔρωτες εἶνε υἱὸς τοῦ ἱατροῦ· εἰς ἄλα σου τὰ τετράδια εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς τὰς ἰδίας ἀπαντήσεις.) Θωρακίτην (σ' εὐχαριστῶ θερμῶ, κ' ἐγὼ παρατηρῶ διὰ τὴν γράψῃς ὠραιότατα, εἶμαι δὲ πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὸ τοῦτο, ὡς λέγεις, τὸ ὄφελος εἰς ἐμὲ.) Κεντρί, Σιωπηλὴν Νύκτα ([E] διὰ τὸ εὐχετήριον ποιηματάκι πῶς; δὲν ἔλαβες ἀκόμη τὸ βραβεῖόν σου; σὺ τοῦτο ἔσται λα τὴν 13 Δεκεμβρίου· ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς, διὰ ἤρην μόνον εἰς τὸν δρόμον.) Μαργαμένον Φύλλον (δὲν εἰμπορῶ νὰ σου περιγράψω τὴν χάραν τῆς Κιχῆς, ὅταν ἔλαβες τὰ πολλὰ καὶ ὠραία γραμματόσημα πῶς εἶχες τὴν κάλωσυνην νὰ τῆς στείλῃς θερμῶτατα; εὐχαριστίας καὶ δι' ἄλα.) Κόρην τοῦ Στρομῶδος, Πειραικήν Αδραν, Συριανὴν Αμαλιόνα, Πρωσά (χαίρω πολὺ ἢ λυθῆναις μέρος καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοῦς.) Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν (τώρα λοιπὸν περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου.) Άγγελο τῆς Αγάπης ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν ὁ

κ. Φαίδων ἐμαγευθῆ με αὐτὰ πῶς γράφεις διὰ τὸν Νέον Αἰῶνα.) Φιλοπάτριδα Γάδα (ἡ νέα μας φίλη θὰ ἔλαβεν ἤδη τὰ φύλλα.) Ασπασίαν Δημητρίον, Ἑλληνοπούλαν, Διαφευσοθέσαν Έλπίδα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθώμα· ἀλλ' ὁ νέος μας φίλος, διὰ νὰ λάβῃ ψευδώνυμον, πρέπει νὰ μου γράψῃ ὅτις αὐτὸ πλέον τὸ ἔθεσα κανὼν ἀπαράβατον, ὅτι πολλὰ παρεξηγήσεις συνέδησαν.) Χιῶτην Σουλιάτην (ἔστειλα εὐχαριστῶ θερμῶς.) Άνδρον Δ. Σκέρφερην (εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσω τὴν περί τοῦ λεξικοῦ σου ἀγγελίαν, διὰτι σήμερον δὲν ἔχω τόπον.) Συροκολεβάντην (ὄχι, ποτὲ δὲν εἶπα ὅτι μ' ἔλησθησθε καὶ πάντοτε ἐπεριμένα νὰ ἐναπαρτῆ, με τὴν ἰδίαν προθυμίαν καὶ ἀγάπην.) Φιλαγγίον Έλληνα, Βάδερ Πάουελ (ἀλλήλογραφεῖα δὲν ἐπιτρέπεται παρὰ με ὁμοφύλους; ἡ Καρδιά ὑπὸ Πέτραν εἶνε κορίτσι, ὁ δὲ Δ. δὲν εἶνε πλέον συνδρομητής.) Έξήρισσον Ναπολέοντα, Ανοϊξιάτην Βραδύαν (ἡ ὅποια μοῦ εὐχεται πολλοὺς συνδρομητὰς· πρὸς ὄφελος μάλλον ἐκείνων παρὰ ἰδικόν μου.) Χιακόν Ορίζοντα (ἄς ἐλπίσωμεν.) Πέτραν Σκανδάλου, Τῖδον τοῦ Οὐρανοῦ (ὠραία καὶ τὰ δύο.) Ανεμόνην (τὸ ἀνεκδοτὸν πολὺ χαριστώμενον καὶ ἢ τὸ δημοσιεύσω.) Μαγικήν Εικόνα ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.) Νευροσπαστον, Μικράν Κατεργάραν (ἔγινες καλὰ;) Μελαγχολικὴν Σεληνοπάτριδα, Θεοδώραν Χαλκιά (ἔχει καλῶς.) Ε. Δ. Χατζηκωνσταντήν (μὰ σὺ τὰ ἔστειλα ἀμέσως.) Νυκτοοράκα (ὄχι δὰ τὸ ζήτημα τῶν Σουλῶνων ἐλύθη.) Χιακὴν Μαργαρίταν, Παρήγορον Άγγελο ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.) Αδαβήριον Ρόδου ([E] καὶ διὰ τὰ ὠραϊότατα περί μυστοτομήματων.) Κρητικὸν Κάστανον (κρίμα πῶς δὲν ἔχω σήμερον τόπον διὰ πληροφορίας.) Εἰρήνην Μεγαπάνου ([E] ἔχω ἐμπρὸς μου δύο ἐπιστολάς σου· τὰ εἴσημα εἶνε διὰ τὴν δευτέραν, εἰς τὴν ὅποιαν τῶσον ὠραία ζωγραφίσεις τὴν ψυχικὴν σου διάθεσιν· ἐννοῶ πόσον δικαίον ἔχεις νὰ μελαγχολῆς, ὕστερ ἀπὸ τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν πῶς ὑπέστης· ἀλλὰ διατί ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς ἰδικῆς μου ἀγάπης;) Μικρομένην Καρδοῦλαν πῶς ἤτο δυνατόν νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολήν σου καὶ μὴν ἐκτελέσω τὴν παραγγέλλαν σου;) Τσιγγαρέλαν ([E] διὰ τὴν καλλιτεχνικωτάτην ἐπιστολήν.) Χαρίλαον Α. Ναιδὴν (νὰ μου φιλήσῃς καὶ τὰ δελτάκια.) Γ. Σ. Παπαθανασοπούλου (ἔχεις ψευδώνυμον· ἂν θέλῃς νὰ τὰ λάβῃς, ὀφείλεις νὰ συμμορφώθῃς με τὸν Κανονισμόν.) Κ. Π. Κατσιφόν ([E] ἡ ἐπιστολή σου με κτενοουσίασε· με ἀνοικτὰς ἀγκάλας σὲ δέχομαι καὶ σε ὀνομάζω παιδί μου· τώρα περιμένω νὰ μου στείλῃς πρὸς ἔγκρισιν καὶ μερικὰ ψευδώνυμα.) Διορυσίαν Γ. Μπαγδατοπούλου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθώμα· εἶμαι κατευχαριστημένη ἀπὸ τὰ ζακυνθινοπούλα· μεγάλη κίνησις φέτος εἰς τὴν ὠραίαν πατρίδα των! ποτὲ δὲν εἶχα ἐκεῖ τόσοσους συνδρομητὰς εὐγς των!) Έλληνικὴν Ναυαρχίδα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Γαρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ.

[Ἡ λέξις λεπτὴ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὴ 6 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὅλας καὶ αἱ ἀλλαγῆσαι τῶν 10 πληθύνονται εἰς 10 λέξεις.—Τὰ πρὸς δημοσίαιον χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημέρας τῆς Δευτέρας, τὸ ἑσπέραιον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐγγόμενου Σαββάτου, ἄλλως μόνον διὰ τὸ μετεπόμενον.]

Παρακαλῶ τὴν Έλληνικὴν Φουσταρέλλαν, Έθνην Καρδίαν, Άνθος Μαῖου καὶ Μαγικήν Εικόνα, νὰ μου στείλουν πρῶται Μ. Μυστικά μετὰ τὰ ὀνοματά των—Ναυτοπούλα τῆς Άνδρου. (Α. 11)

Συμπληρώσας τὸ Λεξικὸν μου, δηλὸν ὅτι δὲν ἄνταλλάξω Μ. Μυστικά.—Τυδεὺς. (Α. 12)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 13 Μαρτίου

Ο χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωμαι τὰς λύσεις των αἰ διαγωνισμοῦ, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλου, ὄν ἰκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1

56. Αεξίγραφος.
Τὸ πρῶτον μου φίλιον
Τὸ δεύτερον φησὶν
Τὸ σύνολον φωτίζει
Καὶ τρέφει καὶ ἀείζει.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κοινοῦ.

57. Συλλαβόγραφος.
Τὸ ἓνα εἶνε σύνδεσμος καὶ ζῶον εἶνε ἄλλο.
*Ἄν εἶπω ὅτι τ' ὄλον μου σ' εὐφραίνει, δὲν θὰ [σφάλλω].
*Ἐστὴν ὑπὸ Ἀφροδίτης Η. Παπανδρουπούλου.

58. Τονόγραφος.
Τετράπου εἶνε θηλυκόν, ὡς ἔχει ἂν τάφισος,
Καὶ ἰχθυικόν σωτήριον, ἔαν τ' ὄξυτονισος.
*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σιχρόμου Φουξίας.

59. Κεχρομμένοι Κυδόμενοι.
1. Ἡ Κόρινθος φημίζεται διὰ τὴν σταφίδα τῆς
2. Ἡ Πεντέλη μαρμάρου ἔχει λατομεῖα
3. Τὸ ὄνομα τιμᾶ τὸν ἄνθρωπον ἢ ὁ ἄνθρωπος τὸ ὄνομα;
4. Αἰγύπτιος ὁ Ὄσιρις ἦτο θεός.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Σπάρτης.

40. Πυραμίς.
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαίαν θεάν.
+ = Ἑπίρρημα τόπου.
+ = Ρωμαῖος διάσημος.
+ = Ἀρχαῖος ἱστορικός.
****+**** = Πόλις τῆς Συρίας.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐνδοξοῦ Σούλι.

41. Μεταμορφώσις.
Σὺ διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων εἰμπορεῖς νὰ γίνῃς βοδός;
*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρῆς Δουπονίδος.

42. Ἀπροσδοκῆτον.
Ποῦν ἀνίγμω τῆς Διαπλάσεως εἶνε ἀδύνατον νὰ λύσῃς;
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μονομήτου Ἀπάλλωνος.

43. Συλλαβὴν Ἀκροστοιχίς.
Δι τρίται συλλαβῆαι τῶν ζητούμενων λέξεων κατὰ σειράν ἀποτελοῦν τὸνομα πολυτίμου λίθου:
1, Μέλος τοῦ σώματος. 2, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 3, Ἐπίθετον χαρακτηρίζον ἄνθρωπον ὄχι πρᾶν. 4, Πόλις Ἑλληνική.
*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης.

44. Ἑλληνοσύμφωνον.
εε - ε - α ασα - ησι - ε - α ειω
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Ρόβερτος.

45. Γρύφος.
Ἄν ἀπὴ ἔγεινα, ἦν ἐν ἴσῃ.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φάου τῆς Σπάρτης.

Παρόραμα. Δὲν ἐσημειώθῃ κατὰ λάθος, ὅτι τὸ Πρόβλημα τοῦ προηγουμένου φύλλου ἐπέβλη ὑπὸ τοῦ Ἀρσοσθρόνου Μίθρα.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 51
609. Ἀρτεμισίον (Ἄρτεμις, Ἴον.) — 610. Γαστήρ-ἀστήρ. — 611. Ὁ Χάρος.
612. ΔΕΥΓΑΣ 613. Η ΠΑΡΟΣ ΧΗΝ
ΦΑΡΑ ΚΩΝΩΨ
ΘΑΣΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑ
ΧΙΟΣ ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ
ΚΕΡΚΥΡΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ
ΑΝΑΦΗ ΚΥΠΑΡΙΣΙΑΚΟΣ
614. Τὸ ὄρος Ὀχη (ὄχι.) — 615-619. Τῆ ἀνταλλαγὴ διὰ τῆς λέξεως σιὰ σχηματίζονται: σιμάω, Σιλιαθός, ὀπλοσικία, σιμάθιον, σιμαμαχῶ. — 620. ΟΘΩΝ (Ὀργυία, Ὠφραῆς, Ὠγγυία, Νέρωνι.) — 621. Φασούλι (τὸ φασούλι γεμίζω τὸ σακκούλι. — 622. Ἰσχύς μου ἢ ἀγάπη τοῦ λαοῦ.

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)
ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ «ΣΙΜΟΝ ΒΛΙΒΑΡ»

Πρὸς τὸ ἔσπερας, ὁ Σίμων Βόλιβαρ ἤραξε παρὰ τοὺς πρόποδες τοῦ λοφίσκου, ἐπὶ τοῦ ὀπρίου κλίνει ἐπιχαρίτως ἡ πολίχνη Μαπίρα.

Οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας ἠβήθησαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τὴν ὥραν τοῦ λυκώφωτος καὶ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἀρετὰ σημαντικὴν αὐτὴν πολίχνην τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης. Ὁ Παῦλος ἐπεθύμει πολὺ νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, ἀλλ' ὁ λοχίας ἐδήλωσεν ὅτι δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον, — καὶ τὸ παιδίον δὲν ἐξῆλθεν, ὡς πάντοτε εὐπειθές.

Οἱ τρεῖς ἐταῖροι τῆς Γεωγραφικῆς Ἐταιρείας δὲν μετενήσαν καθόλου διὰ τὴν ἐκδρομὴν των. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Μαπίρας, ἡ θέα ἐκτείνεται ἐλευθέρᾳ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν πρὸς βορρᾶν ἀπεράντων πεδιάδων, τῶν περιβαλλομένων ἀπὸ πρασίνην ζώνην δασῶν, ὅπου Ἴνδοι ἀνατρέφουσι κτήνη, — ἡμίονους, ὄνους καὶ ἵππους.

Τὴν ἐνάτην ὥραν, ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἐκοιμῶντο εἰς τοὺς θαλαμίσκους των, ἀφ' οὗ ἔλαβον τὰς συνήθεις προφυλάξεις κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἀπειροπληθῶν ἐντόμων.

Τὴν ἐπαύριον ἐβρεχε ραγδαίως. Κανεὶς δὲν ἠμπόρεσε νὰ μείνῃ εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ ἀνεψιός του διῆλθον τὰς μακρὰς καὶ ἀνιαρὰς ἐκείνας ὥρας εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς πρύμνης, ὅπου εἶχον καταφύγη καὶ οἱ τρεῖς γεωγράφοι, συζητοῦντες τὸ αἰώνιον ζήτημα. Εἰς τὴν συζήτησιν ἔλαβον μέρος καὶ πολλοὶ τῶν συνεπιβατῶν, κηρυχθέντες ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ Ὀρενόκου.

— Καὶ τί σημάδιον ἔχουν ὅλ' αὐτὰ; ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης τὸν ἀνεψιόν του, ὅταν οὗτος τῷ εἶπε περὶ τίνος συνέζητουν. Εἶτε ἔτσι, εἶτε ἀλλοίως ὀνομάζεται ἓνας ποταμός, δὲν εἶνε πάντως νερὸ τοῦ τρέχει ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω; — Αὐτὸ ἐννοεῖται, θετέ μου, ἀπήνησεν ὁ Παῦλος· ἀλλ' ἂν δὲν ὑπῆρχαν τέτοια ζητήματα, εἰς τί θὰ ἐχρησίμευαν τότε οἱ γεωγράφοι; καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχαν γεωγράφοι. . . .

— Πῶς θὰ ἐμκνθάναμεν γεωγραφίαν; συνεπλήρωσεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

Ὅπως δὴποτε, εἶνε φῶς φανερόν ὅτι θὰ ἔχομε τὴ συντροφία αὐτῶν τῶν πολυλογῶν ὡς τὸν Ἅγιο Φερνάνδο!

Τῷόντι, ἦτο πιθανόν ὅτι ἀπὸ τῆς Καϊκάρας καὶ πέραν, τὸ ταξίδιον θὰ ἐγίνετο ἀπὸ κοινοῦ, διὰ τίνος τῶν πλοιαρίων ἐκείνων τοῦ μέσου Ὀρενόκου, τὰ ὅποια, ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς των, δύνανται εὐχερῶς νὰ πλέουν ἐν τῷ μέσῳ τῶν στενῶν καὶ τῶν ρευμάτων τοῦ ποταμοῦ.

Ἐνεκα τῆς κακοκαιρίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, οἱ ἐπιβάται δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἴδουν τὴν νῆσον Τυγγίταν. Εἰς ἀποζημιώσιν ὅμως, ἔφαγαν, τῶσον εἰς τὸ πρόγευμα καθῶς καὶ εἰς τὸ γεῦμα, ὠραιωτάτους ἰχθύς, ἀπὸ τοὺς ἀντακαίους ἐκείνους τοῦ ποταμοῦ, οἱ ὅποιοι ἐκπέμπονται παστοί, κατὰ μεγάλας ποσότητας, εἰς τὴν Βολιβάρην καὶ εἰς τὴν Καρακάσσην.

Τὰς τελευταίας ὥρας τῆς πρωΐας, τὸ ἀτμόπλοιον διῆλθε πρὸς δυσμὰς τοῦ στομίου τοῦ Κάουρα. Ὁ Κάουρας εἶνε εἰς τῶν σημαντικωτέρων παραποτάμων τῆς δεξιᾶς ὄχθης, κατερχόμενος ἐκ τῶν νοτιοανατολικῶν, διὰ μέσου τῶν χωρῶν τῶν Πανορέας, τῶν Ἰνάων, τῶν Ἀρεβάτων, τῶν Ταπανίτων, καὶ διαβρέχει μίαν τῶν γραφικωτέρων κοιλάδων τῆς Βενεζουέλας. Τὰ παρατὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου χωρία κατοικοῦνται ὑπὸ μιγάδων πολιτισμένων καταγωγῆς ἰσπανικῆς, ἐν ᾧ τὰ μακρονότερα παρέχουσι ἄστυον εἰς Ἰνδοὺς, ἀγρίους ἀκόμη, τοὺς κτηνοτρόφους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται καὶ γομοέροι, διὰτι σφάζουσι ἐπίσης καὶ

"Ἐπρεπεν ὅμως νὰ πᾶρω τὸ τουφέκι μου." (Σελ. 46, στήλ. 6.)